

Jezus leeft en wij met hem.

Meer heb ik eigenlijk niet nodig

Preek over Lucas 24: 1-12 en Psalm 11

Paaskerk Baarn, Pasen, 31 maart 2013

Ds. C. Kruijswijk Jansen

Gedetineerden in de gevangenis van Vught spraken met hun geestelijk verzorger, hun pastor over de betekenis van Pasen. Wat betekent Pasen voor je, welk beeld heb je daarbij? Ze maakten er schilderijen over. Eén ervan heb ik in het al verschenen kerkblad Paaspartout opgenomen, een vogel die oprijst uit de as, de Fenix. De Fenix komt uit de Griekse mythologie en is het teken van nieuw leven.

Ik werd daar heel sterk bij bepaald toen we nu Veertigdagen+zondagen geleden de Aswoensdag vierden, waarvoor ik de overdenking maakte. De buxustakjes die met Palmzondag waren uitgedeeld en in onze huizen waren verdord, werden die dag verbrand, het oude leven, de vergankelijkheid werd weggedaan. Maar daar bleef het niet bij. De as werd vermengd met het doopwater, teken van nieuw leven. Met dat mengsel maakte ik 's avonds een kruisteken op de voorhoofden van de kerkgangers en sprak daarbij uit: 'Keer je om, de Heer kent je'. Dit van huis uit Roomse gebruik kreeg een intense betekenis die avond, omdat we bevochtigd werden met het nieuwe leven. Dit was Pasen!

Een ander beeld dat de gedetineerden maakten was een afbeelding die ik op de voorkant van het liturgieboekje heb gezet, drie lege kruisen. De martelwerktuigen van Jezus en de twee andere misdadigers zijn leeg, hun lichamen zijn afgenomen, losgemaakt van dit zware bestaan. Het lijden is opgeheven. Ook dit is Pasen. De gedetineerden zullen misschien tegen elkaar gezegd hebben: ook wij mogen er zijn. Wie we ook zijn, wat we ook gedaan hebben, ook wij zijn mensen. Ook ons leven is nooit tevergeefs. Ze tekenen niet zomaar een leeg kruis! Een mensen leven is nooit tevergeefs! Pasen zegt misschien iets over het leven na dit leven. Pasen zegt in ieder geval iets over het leven nú: dat er geleefd wordt, moet worden, en mag worden, ook als het leven moeilijk en zwaar is.

J.J. Suurmond, columnist in dagblad Trouw, schreef de afgelopen week over dit 'nu'. Hij schrijft vaak over zijn hangende buurman. Dat is een gekruisigde Jezus die langs de weg staat bij zijn tweede huis in Frankrijk. "Jij hangt daar maar, terwijl in Pakistan een meisje door het hoofd wordt geschoten, terwijl in Syrië van mannen de vingers worden gebroken om ze aan de praat te krijgen, terwijl in Afghanistan soldaten gehandicapt raken omdat ze op een bermbom trappen. En op mijn buik zit het lidteken van een operatie vanwege darmkanker. Jij hangt daar maar. Waarom doe je niets?" Maar dan reliseert Suurmond zich dat dat bebloede en gemartelde lijf van Jezus de verzameling is van al het leed en alle wonden van de hele wereld. "Hij verzamelt al die wonden in zijn eigen lijf." Waarom hang je daar nog? "Hij ziet af van zijn reis naar de hemel totdat alle mensen verlost zijn - dank u wel!" Jezus draagt ons leven en ons lijden mede: ook dat is Pasen.

Pasen geeft hoop. Het graf is leeg, de dood is teniet gedaan, Jezus is opgestaan! Het is als de lente, dat na de kou van de winter het dode hout weer uitbot en nieuw groen zichtbaar wordt. Je kunt het je haast niet voorstellen: vanmorgen stonden we in een sneeuwbuï Paasliederen te zingen op de Brink!

Toch gebeurt het, de natuur zal ontwaken. Steeds opnieuw tot onze verwondering. De vrouwen bij het graf, en later ook Petrus, zullen verwonderd zijn geweest.

Tegelijk was er ook de verwarring en de schrik. "Kletspraat" werd hen toegevoegd. "Zotteklap" schreef de Statenvertaling. Hoe kun je nou zeggen dat Jezus leeft - wij zijn toch nog steeds onder de doden! Hoe kun je nou zeggen: Hij is hier niet - wij zijn hier toch nog steeds! De dood mag dan overwonnen zijn - de dood waart nog steeds rond hoor! Pasen schept ook verwarring!!

Dan moeten we ons iets herinneren, of gedenken. Dat werkwoord gedenken komt twee keer voor in het Paasevangelie van Lucas. En wat je moet gedenken, staat tussen deze twee werkwoorden: vs 7 "*De mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan*". Drie werkwoorden: Uitleveren, Kruisigen en Opstaan. Met die drie werkwoorden wordt het leven getekend, het leven van ieder mens, ons leven waarin je met vallen en opstaan mens wordt. Je moet er door heen, probeer vol te houden. Door lijden heen breekt het leven door, dat is de belofte, dat is het leven. De wereld wordt pas een tuin als iedereen tuinman is. Het wordt pas echt vrede als er niemand meer is die oorlog wil voeren.

Is dat niet te hoog gegrepen, zal dat ooit gebeuren? Het kan je onverschillig maken: 'Ze doen maar'. De angst kan je bij de keel grijpen en je de moed doen verliezen. Zo lasen we het in Psalm 11, in de versie van Huub Oosterhuis. "Zoek je schuilplaats ergens anders, niet hier maar in de bergen. Iedereen schiet op elkaar, iedereen schiet op alles. Ik zie twee mannen elkaar bevechten met vuur en zwavel". Ik las deze psalm aan het begin van de Veertigdagentijd met een groep mensen. Iemand zei: "Ik kan niet verder lezen, dit is me te rauw". Ik vermoed dat Oosterhuis dat zelf ook had, want hij dicht verder: "Twee bevechten elkaar met vuur en zwavel, maar twee, drie zeven zie ik elkaar ophelpen, dragen. Honderd zie ik huizen weer opbouwen, duizend zie ik weer ceders en eiken planten". Wat een omslag, wat een perspectief. Zo'n omslag, zo'n perspectief noemen we 'Pasen'.

Je kunt dat zeggen als je gelooft dat dit aardse leven toekomst heeft. Het komt er wel op aan hoe je daarover spreekt. We lasen met een andere groep mensen een prachtig boek over een briefwisseling van Henk van Os met zijn zoon. Vader Henk, oud hoogleraar en oud directeur van het Rijksmuseum vertelt van zijn oude vader. Het was Pasen 1961 in een Gronings dorp. De predikant benadrukt in zijn Paaspreek de realiteit van de opstanding. "Jezus is écht opgestaan uit het graf. Wie dat niet gelooft, kan maar beter de kerk verlaten." Zijn vader, die ouderling of kerkvoogd is, staat op. Door een ongeluk had hij de rest van zijn leven een mank been. Hij neemt zijn stok en strompelt de kerk uit. "Nog hoor ik zijn stok tikken op de houten kerkvloer." Naderhand vraagt hij zijn vader wat hij dan wel geloofde van Pasen. Toen zei vader: Jezus leeft en wij met Hem. Meer heb ik eigenlijk niet nodig". Zo kun je dus Pasen benoemen en een plek geven in je leven: "Jezus leeft en wij met Hem". Dat is voldoende.

Amen.